

AZ ANYAKÖNYBEN OLVASTUK KISBÉR - NAGYBÉR 2016

Ács: megkeresztelték: Szűcs Boldizsárt, Juhász Ferenc Marcellt, Faragó Gergőt eltemették: Rémai Istvánt

Ászár: megkereszteltetett: Molnár Csaba és Molnár Mátyás

Kisbér: megkereszteltetett: Kégl Nóra Kömlőd: eltemették Szegvári Józsefet Házasságot kötött: Pálffy Gábor és

Pálenik Elza

Megkeresztelték: Pöck Lucát, Pöck Zsófiát és Pöck Vivien Zsuzsannát

Május 28-án szombaton hol ragyogó napsütésben hol árnyas fák oltalmában sétálva tehetjük meg túránkat - ami nekünk 8(km) indult és a végén 10 (km) lett a Nagybéri erdőben.

"De akik az Urban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!" Ézsaiás 40,31

A túrát Kisbér városa és kisbéri evangélikus, református és római katolikus közösségek szervezték, a túravezetőnk Martonosi Dániel volt.

A távot 87 regisztrált résztvevő teljesítette - akiket ezért elismerés illetett, emléklappal hitelesítve. Jöttek a túrázók Kisberről, Hántáról, Bakonysárákányból, Bársonyosról, Réderől, Ászárról, Bakonybánkáról, Mezőörsről, Császárról és Budapestről is - fiatalok és már régebb óta fiatalok. Szintidő természetesen nem volt, kényelmes, olykor kissé frissebb tempóban teljesítettük a távot a májusi erdőben. A gyermekek (és Bátor kutya) tempója persze a frissnél is frissebb volt, bizonyos szakaszokat futva tettek meg, és láthatóan jól érezték magukat.

Egy szép erdei tisztáson időztünk kicsit, ott már jól is esett a pihenő és tarisznyáinkból a harapnivaló. Dóra néni vezényletével, és Kemény dr. gitár kíséretével pár jól ismert református, és katolikus énekünk is felcsendült - amin a négy lábú erdőlakók kissé csodálkozhattak is - különösen a

kánonon. További pár km megtétele után- déltájban - kissé fáradtan, de vidáman értünk célba. A Vadásztársaság pihenőjében frissítő finomságok vártak ránk - ízlett is mindenkinek.

A szervezőktől valamennyi túrázó emléklapot kapott, amelyet Vajs Tibor tiszteletes úrnak, és Martonosi Dániel túravezetőnknek Sinkovicz Zoltán polgármester úr adott át. Polgármester úr is kapott emléklapot - a túrázóktól, süni emblémával.

A már sok helyen felbukkant süni fotója immár a Kisbér környéki túrázók jelképe lett. Tehát ha majd a süni újra felbukkan, akkor indul egy újabb túra....figyeld hát a sünt!

A NAGYBÉR 2016 túra szervezői köszönik a Támogatóknak, hogy adományukkal, segítő közreműködésükkel hozzájárultak a túra sikeréhez. "Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert „a jókedvű adakozót szereti az Isten” (2Kor 9,7)

Köszönjük szépen Vajs Tibor református lelkész úr és Bajkai Csaba esperesplébános úr szolgálatát, akik imádsággal és áldással indították útjára a csapatot.

V.Zs.

NYÁRI PROGRAMOK ÁCSON

Nyári programok az ácsi gyülekezetben:

Július 11-15: Családos gyülekezeti tábor Szokolya-Királyréten, „Beépített szépség” címmel, Eszter királyné nyomában.

Augusztus 18-21: Napközis tábor „teremtésvédelem” témában, kirándulással Szomódra, sok játékkal, kézműves foglalkozással

Augusztus 20: HAGYA-TÉK-A, hagyományörző nap „ott-honunk” témában, fizikai és lelki otthonaink hagyománya, fűvészkert- és kemence-avató.

Szeptember 3: Gyülekezeti kirándulás Nagygeresd-Csepreg-Cák-Köszeg-Szombathely útvonalon.

Újságunkat – hirdetőinknek és alapítványunk támogatóinak köszönhetően – ingyenesen juttatjuk el olvasóinkhoz!

Hét Határ Református hitéleti lap. Megjelenik minden hónap első vasárnapján Ács, Ászár, Bana, Bábolna Bokod, Csép, Császár, Dad, Ete, Kisigmánd, Kisbér, Kömlőd, Környe, Környebánya, Nagyigmánd, Oroszlány, Réde, Vérteskethely, Szákszend, Tárkány reformátusai közt

Kiadó: „Közelebb Egymáshoz” Alapítvány 2941 Ács, Fő u. 71. Felelős kiadó: **Gerecsei Zsolt** elnök

Szerkesztőség: 2853 Kömlőd, Perczel u. 26. tel.: 06-34/578-503 fax.: 06-34/470-543 email.: hethatarlap@gmail.com

Felelős szerkesztő: **Bogáth István** Nyomtatás: MONTÁZS Press Kft. Oroszlány tel.: 20/454-35-41 Molnár Ferenc ügyvezető

Internet elérhetőség: www.hethatar.refdunantul.hu

ISSN 1417 - 7641

Református hitéleti lap

XX. évfolyam 7. szám

2016. július

ÍME, JÖN ISTENETEK ÉN VAGYOK...

A REND záró istentisztelete

Hadd kezdjem a végéről! Amikor kiléptünk az istentiszteletről, ki-ki a kezébe kapott egy füzetecskét, amely az elhangzott igehirdetést tartalmazta. Megragadó volt az igehirdetés maga is, de énbennem igazából a füzetecske borítóján látható képpel egészült ki a záró-istentisztelet, és tulajdonképpen az egész idei REND üzenete.

A képen látható egy nyomókút, a háttérben pedig a Balaton körvonalazódik. A nyomókút előtt állok, körülötte száraz a fű, igazi nyári meleg van, s közben, ha távolról is, de rálátok a tóra. Ezt tapasztalhattuk meg mindazok, akik együtt voltunk a REND záró-istentiszteletén.

Meleg volt, fülledtség, talán többeknek nem csak fizikailag, de lelkileg is, azonban a kút vizet adott, az ige szomjoltó volt, a felfrissülő reménység pedig körvonalazta Isten országának kontúrjait – „ráláttunk” az Isten valóságára! Víz fakadt ezen az alkalmon, amely életet adó, életet megújító. A kicsi falvakból, az elfogyó gyülekezetekből, az apró református közösségekből érkezők számára különösen is frissítő és megerősítő volt látni, hogy mennyien gyűltünk össze a kút előtt, mennyien vágyakozunk az igére.

Az ige püspök úr határozott hitvallásában beharagsogta a fülünkbe az üzenetet, hogy „Íme, jön Istenedek!” (Ézsaiás 35:4) – az Isten országa valóság, az Isten jelenléte, velünk léte megtapasztalható, merjük felvállalni ezt a reménységet! Merjük hinni, megélni, hirdetni, hogy Isten országának a részesei vagyunk!

Merjünk a reménység által megerősödni! Aki pedig megerősödött, erősítsen! Adjuk tovább a reményt, ne tartsuk meg magunknak! Az istentisztelet REND-je is erőt sugárzott. Jó volt látni az énekkarokat, a fúvós zenekart és a dicsőítő zenekart, felemelő volt több ezer emberrel együtt énekelni. Ritkán adatik meg számunkra ez az élmény.

Jó volt a kútnál lenni, felfrissülni. És nemcsak a Sportsarnok hatalmas terét töltötte meg az ige ereje – az istentisztelet után a lelkész-nő, akinek a feladata a gyermek-istentisztelet megtartása volt, boldogan súgta meg: „Több, mint 100 gyermek volt! Csodálatos élményben volt részünk!” Bár csak még sokszor nyerhetnék friss, szomjoltó vizet az Ige kútjaiból, mire egy napon majd ott állhatunk a nagy víz partján, teljesen belemerülve Isten valóságába!

Kántorné Pólus Ibolya
www.refdunantul.hu

„ÉN VAGYOK AZ ÉLETNEK KENYERE...”

Jn. 6,48

Ha megkérdem önmagam, mindig tele vagyok panasszal. „Könnyhullatás a kenyerem éjjel-nappal...” Milyen könnyű is mindenben a rosszat, a szegénységet, a hiányt, az „éhséget” megélni.

Hol van a hitem? Hiszen Istenem mindent nekem adott, hogy az öröm kenyerével tápláljam magam és „vígsággal egyem kenyerem”. Ha mégis éhezem erre, az elfogadó hitemmel van baj.

„Szállj le most mennyből ÉLETNEK kenyere, tápláld lelkünket az örök életre.” Hadd ízleljem meg jószágod bőségét, mely nemcsak a testemet, de egész valómat jól tartja az életre. Köszönöm, hogy ismerhetem Megváltóm csodálatos szeretetét, amellyel megtörte teste tagjait, hogy üdvösségem KENYERE legyen. Mindennap, amikor adja Önmagát nekem, hadd éljek vele hittel. Ámen.

VANNAK SZAVAK - SZERETLEK

Olvasandó: Ézs 43,1-44,3 **Alapige:** Ézs 43,1+4-5

Vannak szavak, amelyek bár ugyanolyan hangokból állnak, mint a többi, mégis sokkal nagyobb jelentőséggel bírnak. Mert szavaink között is vannak hétköznapiak, mindennaposak, jelentéktelenek, de vannak nagy jelentőséggel bírók is, ünnepiek, amelyek szebbé boldoggá teszik életünket.

S bár az alkalomtól függően nagyon sok szót felsorolhatnánk, mindenféle dicséreteket, pozitív megerősítéseket jó tanácsokat, de van egyetlen szó, amely minden másnál nagyobb jelentőséggel bír az ember életében. Egyetlen szó, amely ha a maga tisztaságában, a maga valódi tartalmával csendül fel, akkor mindenél többet kínál a másik ember számára. Egyetlen hatalmas erejű szó, egy rövid őszinte vallomás: **szeretlek.**

Milyen gyakran használjuk ezt a szót? Kinek és mikor mondtuk utójára, úgy őszintén és igazán? S kitől és mikor hallottuk utójára, aki úgy őszintén és igazán mondta nekünk? S milyen csodálatos érzés ezt hallani attól, akivel kölcsönösen tudjuk mindezt kimondani? Nos remélem ez a csodálatos érzés, ha nem egy még csodálatosabb töltött el minket is, amikor meghallottuk hogy ki üzeni ezt ma nekünk: maga a Mindenható Isten tárja fel a szívét előttünk, s hirdetteti számunkra, hogy miért cselekszik értünk: „*4Mivel drágának tartalak, és becsesnek, mivel szeretlek...*”

Aki szeretett már igazán - azzal a szeretettel ami a másik hiányát fájdalmas gyötrellemmel éli meg - az értheti meg igazán milyen hatalmas jelentőségű szavak ezek. Mert nem emberek érzelmeiről, hanem a Mindenható Isten érzelmeiről adnak bizonyosságot számunkra.

Isten szeret minket! S vajon mi szeretjük-e Őt? Viszonozzuk-e az Ő érzését? Hüek vagyunk-e hozzá?

Mert bár a szeretet egyoldalú érzés - emiatt is tud oly nagy csalódást okozni - akkor válik teljessé, ha kölcsönös lesz, s a szeretet teljességét a viszontszeretet adja. Isten szeret minket, csodálatos el nem múló szeretettel, s ennek számos jelét is adja.

Ő velünk van! A szó minden értelmében. Ott van mellettünk életünk minden idején, és sohasem ellenünk cselekszik, hanem mindig értünk.

Nem szabad azonban megfélemedezünk, hogy minél nagyobb hatalom adatik valakinek annál nagyobb felelősség is jár hozzá. S mielőtt felelőtlenül gondolkodva a Mindenható szövetségét, múltó földi hitványságokban akarjuk mérni - pénzben, vagyonban tárgyokban - vegyük észre hogy ez a szövetség sokkal többről szól ennél.

Az Istenhez tartozás tehát sokkal több, mint evilági kérdés, jóllehet evilági következményei is vannak. Isten szabaddító kegyelmét Izráel népe többször megtapasztalhatta evilági szabadítás-ként, miképpen mi magunk is tapasztalhatjuk ezt.

Nem szabad azonban megfélemedeznünk azokról a megváltásokról sem, amikor evilági fogság, vagy gondok terhe alól szabadítottunk meg. Isten hatalma mindenre kiterjed.

Legfőképpen pedig ránk, mert Isten minket is a nevünkön szólított, minket is elhívott, hogy az Ő népéhez tartozunk. Isten gyermekeiként Isten háza népének vagyunk a tagjai. Márpedig minden háznak megvannak a maga szokásai, és a maga szabályai, amelyek alapján élnek mindennapi életüket.

Ház és ház között hatalmas lehet a különbség e szabályok szerint. Gondoljunk csak bele mik a mi szokásaink, s milyen számunkra különös szokásokat láthatunk akár magunk körül, akár a világ más táján. Az egyik házban a férfi a vezető, a másikban a nő, a harmadikban a gyermek. Ez egyik házban nagy becsben tartják az időseket, a másikban meg sem tűrik. Az egyik házban mindenkinek van fegyvere, a másikban senkinek sem lehet. Az egyik házban Istenhez imádkoznak, a másikban az ősök szelleméhez, a harmadikban senkihez.

Bármely háznéphez akarunk tartozni egy dolog közös: a szabályokat be kell tartani.

Nincs ez másképp Isten népe életében sem. Aki Isten népének tagja, annak Isten törvénye szerint kell cselekednie. Időről-időre azonban előfordul, hogy az engedetlen gyermek vét a szabályok ellen. Ki lehet tagadni, el lehet kergetni, meg lehet büntetni, el lehet verni, akár életét is ki lehet oltani. Isten azonban szeretetéről biztosít minket. Arról a szeretetről, amely magára vállalja a felelősséget a másik hibájáért is, amely nem büntet, hanem megbocsát, még ha

meg is kell fizetnie az árát.

Csodálatos biztatás ez számunkra minden időben. Isten ugyanis minket is megváltott, minket is nevünkön szólított, minket is magáénak mond és velünk van, hogy félelmek nélkül élhessünk valóban szabadon.

A félelmek ugyanis a legnagyobb foglyul ejtői életünknek. A félelem megkötöz bennünket és megfoszt rengeteg mindentől. Mi pedig annyi mindentől tudunk félni. Félnünk a másik embertől, és félnünk önmagunktól. Félnünk a haláltól, de félnünk az élettől is. Számtalan félelem van a mi életünkben, de mind egyikre ugyanúgy vonatkozik Isten ígéje: „*Ne félj...*”

A mindenható Isten velünk van, mégpedig szeretetközösségben van velünk, mint gondviselő jó Atya, aki mindenben jóban bátorít, mindenben jóban támogat, mindenben megsegít. S ez utóbbinál már nem véletlenül maradt el a jó:

Istennel való szövetségünk minket is mindenkor áldott reménységgel tölthet el, hiszen ő értünk is adta egyszülött Fiát, s általa minket is megváltott minden nyomorúságból, hogy Isten országának polgáiraiként mennyei kiváltságokkal bírjuk. Isten minket is ismer, minket is nevünkön szólít, minket is magáénak mond, azaz minket is vállal. Pedig Ő aztán igazán ismer minket, hiszen Ő a mi teremtőnk és formálónk is, aki olyan dolgokat is tud rólunk, amit még mi magunk sem.

Minden gyarlóságunk és esendőségünk ellenére sem tagad meg minket, hanem vállalja velünk való közösséget.

Márpedig ha Isten drágának és becsesnek tart miket, akkor mi sem becsülhetjük alul magunkat, s olyan méltóságot kapunk az Úrtól, amelyet büszkén viselhetünk minden időben.

Legyünk hát büszkék arra, hogy Isten népének tagjai vagyunk, s éljünk Istentől kapott ajándékainkkal, szabadságunkkal, hitünkkel, reménységünkkel. Közeledjünk mi is Isten akaratához, mindenkor mindenben, hogy örömet szerezzünk Neki, s ezzel munkáljuk mi is az Ő dicsőségét engedelmes gyermekeként.

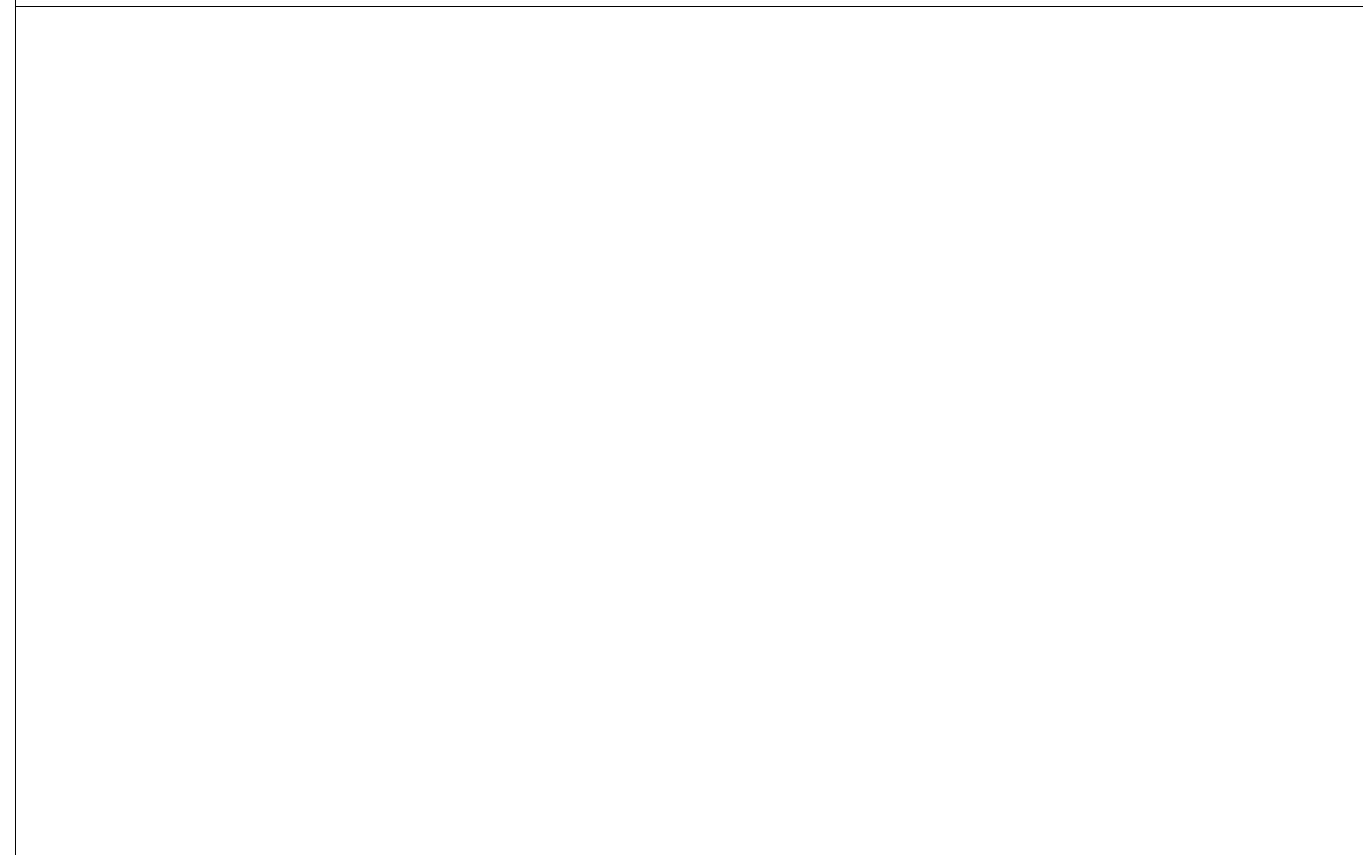
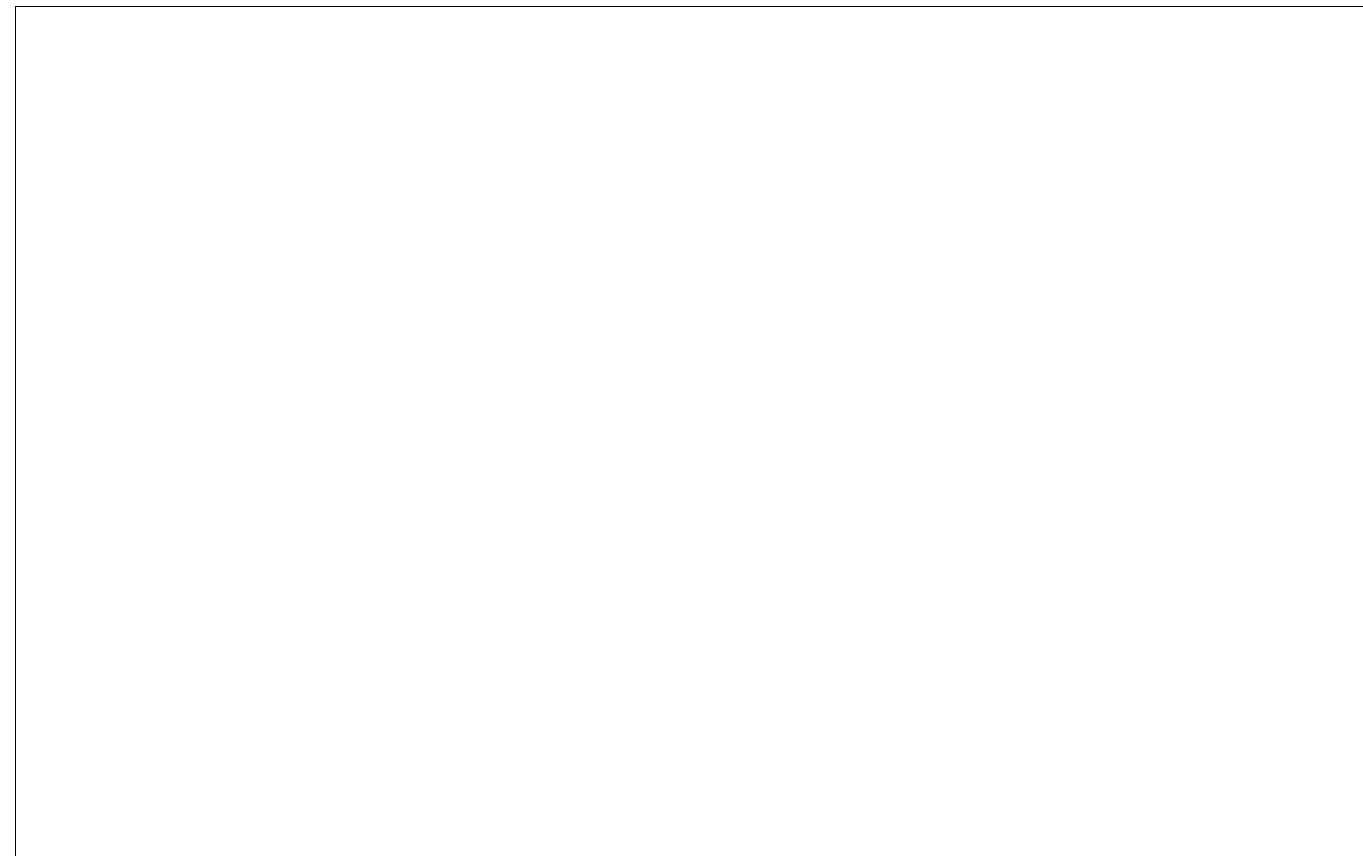
Mert Ő nekünk is hirdeti: „*4Mivel drágának tartalak, és becsesnek, mivel szeretlek, ... 5Ne félj, mert én veled vagyok!*” Amen.

Bátki Dávid

GYEREKSAROK

KEDVES GYEREKEK!

Rajzoljatok két képet a nyári élményeitekről, hittantáboros emlékeitekről és máris bekerült alkotásotok az újságba. Jó munkát mindenkinek!

TANÉVZÁRÓ CSALÁDI NAP ÁCSON

Június 5-én, a tanév várva várt végéhez közeledve, megtartottuk tanévzáró családi napunkat. A vasárnapi istentisztelet keresztlővel kezdődött: így a gyülekezet, gyerekek, szülők, újra felidézheték az alapokat. A keresztségkor elhangzó ígérek következményeként találkoztunk aztán majd a hittanórákon, gyülekezeti alkalmakon. Az igehirdetés gyermekhez-felnőthöz egyaránt szólt a szerezsen komornyik megkeresztelésének története alapján. Fontos volt megértenünk, hogy a számunkra járatlan, azaz ismeretlen utakon Isten ott van, és küldöttei által közelebb hív mágához. Sokaknak a gyülekezet, hittan, keresztyénség is járatlan út volt, és most természetes közeg számukra. Ugyanakkor a gyülekezetnek is fontos, hogy eddig nem járt utakon, azaz nem próbált alkalmakon igyekeztek bizonyosságot tenni. Ilyen pl. a tanévzáró családi nap, amely korábban nem volt, vagy a családós tábor, aminek első megszervezése a „járatlanság” miatt nem volt egyszerű, most pedig az egyik leginkább várt gyülekezeti alkalom. Az istentisztelet hittanosok éneke tette színesebbé. A templomi istentisztelet után közös ebéden vettünk részt, majd beindult a játék: ugráló vár, csocsó, labdák, vagy az árnyékban igés lap készítése várta a résztvevőket. A várva várt fagyis és lángos már csak ráadás volt. Hálásan köszönjük mindazoknak, akik gyermekeiket hittanra járatják; akik eljöttek erre az alkalomra, és akik adományukkal, szolgálataikkal hozzájárultak a nap sikeréhez.

Gerecsei Zsolt

Bogáth István
a gyülekezet gondnoka

DIAKÓNIAI KIRÁNDULÁS KÖMLŐDÖN

Élményekkel teli szép napot és egy éjszakát töltöttünk a Kömlődi Kerényi Béla Diakóniai Intézetben. Az Ácsi gyülekezet hetedik református hittanosainak egy része, két ifisünk és két felnőtt kísérő, azaz 14 fő állt „hadrendbe” június 3-án, hogy amit tudunk, segíthessünk az otthonban. Gyerekek és felnőttek lelkesen készültek az útra. Amit be tudunk sűríteni a napba, az fűnyírás, gazolás, kapálás, virágültetés minden mennyiségben és mindenhová, templom takarítás. Persze volt estefelé lazítás is, hiszen szalonát süttünk, gyógyteát főztünk, a gyerekek felderítették Kömlőd szépségeit. A gyerekeket nagyon megragadta, hogy az otthon lakói milyen barátságosak, aranyosak. Táncoltak és játszottak az udvaron, ismerkedtek hittanosainkkal. De ezen túl, Bényiné Évike este bemutatta mindenkinek a foglalkoztató részt, nekünk felnőtteknek pedig lehetőségünk nyílt a gondozottak lakrészeit is megnézni. Köszönjük a nagy szeretetet, amivel fogadtak minket, és én személyesen köszönöm, hogy a gyerekek nem csak a tankönyvből tudják már, mi a diakónia, mi az önkéntesség, hanem személyesen meg is tapasztalhatták, láthatták. Köszönöm Erzsikének, az intézmény vezetőjének a lehetőséget és az ácsi „fuvarozóknak”, akik nélkül nehezen jutottunk volna el Kömlődre. Isten áldja az otthon lakóit és az ott dolgozókat.

az ácsi reformátusok csapata

ITT VOLTAK AZ IGMÁNDIAK

Az idei évben Kömlődön táboroztak a Nagyigmándi, a kisigmándi és a szákszendi hittanosok.

A táborozással eltöltött négy nap után az ötödiken a kömlődi Kerényi Béla református Diakóniai Intézménynek segítettek. Saját hozott festékkel lefestették az intézmény kerítését. Hála és köszönet az elvégzett munkáért.

Hálátelt szívvel köszönjük meg mindkét csapatnak azt az odaadó és hasznos munkát melyet gyülekezetünk intézményében elvégeztek.

Ezen segítség nélkül sokkal nehezebben végeztük volna el a munkát, amely lehet, hogy nem is mostanában lett volna.

Bogáth István
a gyülekezet gondnoka

ÉV VÉGÉN IGMÁNDON

Ismét egy tanév végéhez értünk, ami sok szép programot idézett fel a hittanos gyermekekben. Ez évben is volt Hét Határos kirándulásunk, melyre összesen mintegy 260 gyermeket vihetünk el. A hittanverseny sikeres emlékként él gyermekeinkben, hiszen összesen 4 csapatunk versenyezhetett, két csoport bronz és két csoport ezüst fokozatot ért el. A karácsonyi készülés a szokott pezsgést hozta, hiszen volt adventi játszóházunk, a szentesti műsorunkban pedig majd 80 gyermek vehetett részt. Az egyházlátogatás alkalmán februárban majd ugyanannyi gyermek tudott jelen lenni, és a bizottság nagy meglepetésére számoltak be ismeretükről. Az anyák napi köszöntés is jól sikerült, versekkel és énekekkel köszöntöttük az édesanyákat, s a 160 szál virág is kevésnek bizonyult. Összesen 10 konfirmandus tett fogadalmat május 8-án a gyülekezet színe előtt. A jelenlegi iskolai adataink arról árulkodnak, hogy jövőre ismét többen leszünk, hiszen a jelenlegi 99 iskolai hittanos létszáma a következő tanévben 118-ra bővül, amiért Istennek adunk hálát.

Az iskolai év végéhez közeledve ismét gyermekzsvajtól volt hangos a református parókia udvara. Június 4-én délután gyülekeztünk össze, hogy sok-sok játékkal és vetélkedővel, finom sült kolbász vacsorával ünnepeljük meg a tanév végét. Ezen az alkalmon a Pozbai Református Egyházközség hittanos gyermekei is csatlakoztak hozzánk, s egyúttal tolmácsolták meghívásukat hozzájuk, a jövő év végén.

Június 5-én, vasárnap délután, árgus szemekkel kémleltük az eget, figyeltük a felhők mozgását. A száraz kerteknek jól jött volna az eső, de mégis száraz időért imádkoztunk, hiszen este 6 órakor terveztük a szabadtéri istentisztelet megtartását. Nem lett eső, Isten megáldotta a rendezvényünket, s ez évben is megtelt gyülekezettel a színpad előtti nézőtér.

Mozgalmas tavasz végi időszakunkban sokan segítettek sokféle képen. Köszönjük a felajánlásokat, szervezést, adományokat, aktív közreműködést, a támogatás minden formáját. Isten áldása kísérje továbbra is életünket.

Sugár Tamás

KÖR ALAKULT KISBÉREN

Előzmények, jó példa...

Korábban már a református gyülekezet házában találkoztunk a hívői körből azokkal, akik érdeklődtek a rászoruló megsegítésére. Meghívott kedves vendégünk az Éltető Evangélium Karitatív Egyesület (ÉKE) volt.

Kósa Gergely tiszteendő úr, a Bokodi Evangélikus Egyházközség lelkésze beszélt az ÉKE megalakulásáról, annak előzményeiről, az indításhoz. Skobrák Martina, Lázár Anikó és Valtérné Vida Márta gyülekezeti munkatársak ismertették a mintegy 3 éves működésük történéseit, eredményeit, felmerült nehézségeiket, sikereiket. Köszönjük szépen a sok hasznos információt, a biztatást!

A találkozón Vajs Tibor tiszteletes úrtól hallhattuk - mintegy összegzésként a gondolkörnek - a gyülekezetek közösségi létéhez hozzátartozik a közös imádkozás, bibliaóra, és a szeretetszolgálat is. Látható szolgálatként fontos mind a gyülekezeteken belüli, mind az onnan kitekintő egymásra figyelem, a rászoruló megsegítése.

A találkozót követően határoztuk el a KÖR megalakítását. „Legyetek az igének cselekvői ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat.” (Jak 1,22)

A jót tenni akarás buzdította azt a hat-evangélikus és református - hölgyet, akik megalakították a Kisbéri Protes-

táns Kör.

Célunk, hogy lehetőséget teremtsünk hitünk és szeretetünk cselekvő megélésére. Először a gyülekezetünkben, közvetlen környezetünkben tájékozódunk, kik azok, akiknek segítségre van szükségük. A segítség lehet pl. látogatás, közös imádkozás betegségben, gyászban, tanács ügyintézéshez, lelki támogatást nyújtó beszélgetés, vagy lehet „csupán” egy bátorító – együtt érző kézfogás is. „Látjátok tehát, hogy cselekedetekből igazul meg az ember, és nem csupán a hit által” (Jak 2,24).

„Mert a miképpen holt a test lélek nélkül, akképpen holt a hit is cselekedetek nélkül” (Jak 2,26).

Lehetőséget szeretnénk biztosítani, hogy a segíteni akarók és a segítségre szoruló egymásra találjanak. Ezért jelent meg a Kisbéri Protestáns Kör a facebookon is.

Most formálódó kis csapatunkban számítunk a segítőkre, csatlakozni tudtok hozzánk, elérhettek minket az alábbi email címen és telefonszámon: kisberiprotestanskor@gmail.com TELEFON: 06-70/5177679

a KÖR nyitva áll...

B.I. V.Zs.

TANÉV VÉGÉN DADON

Tisztelettel és szeretettel köszöntök mindenkit, a Dadi Református Egyházközség nevében!

Hálával állok itt ismét, mert a Fenntartó Dadi Református Egyházközség, ebben a tanévben is teljesíteni tudta feladatát, fenntartotta a Dadi iskola működését. Sokan tudjuk, hogy ezt nem csak a saját erejéből, hanem Isten kegyelméből, a helyi Önkormányzat, a Szülői Szervezet, és egyéb támogatók segítségével tudta véghezvinni. Illesse köszönet továbbá az iskola Igazgató Tanácsának és a Dadi Református Egyházközség Presbitériumának munkáját is. Az iskolában folyó szakmai munka eredményeként, a gyermekek száma folyamatosan nő. Óriási teljesítmény ez, tekintettel arra, hogy a szomszéd településeken pedig, szinte mindenhol csökken, önálló osztályok indítása kérdésjeleződik meg. Tanulóink eredményesek a tanulmányi és sportversenyeken. Ezekről rendszeresen kap a Fenntartó tájékoztatást. Az év közbeni pozitív élmények megerősítenek bennünket,

a kevésbé pozitívak pedig figyelmeztetnek arra, hogy van még feladat a jobb működés és együttműködés elérése érdekében.

Mint minden évben, most is voltak változások a tanításban és a támogató tevékenységben részt vevők között. Munkaviszony megszűnés miatt, új földrajz tanár, gyermekáldás miatt, új iskolatitkárunk, nyugdíjazás miatt, új gazdasági vezetőnk, egészségi állapot és nyugdíjba vonulás miatt, új takarítóink vannak és az iskolabuszokra is találtunk sofőröket. Tapasztalataink szerint mindig új munkatárs megbízhatóan, jól végzi munkáját.

Tanáraink hozzászóltak a nagyobb osztálylétszámokhoz. Az emelkedő gyermeklétszám miatt, fejlesztéseket tervezünk végrehajtani, amit az Önkormányzat, az Iskola és a Fenntartó folyamatos egyeztetésekkel és döntésekkel készít elő, illetve támogat. Ezen fejlesztési tervek fő célja a tantermek befogadó képességének növelése és az infrastruktúra fejlesztése az iskola által használt épületekben. Köszönet illeti az

Önkormányzatot azért, hogy a fejlesztési tervek mögé számunkra elérhető forrásokat csoportosított át. Szándékaink megvalósítása során soha ne feledjük el: „*Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők.*”

Elérkezett a tanév vége. Június első vasárnapján pedagógusnap alkalmából a Fenntartó vacsorára hívta iskolánk dolgozóit és a presbitérium tagjait. A beszélgetésekből kiderült, hogy mindenki azt érzi, kell a pihenés. Ezúton is megköszönöm iskolánk tanárainak, dolgozóinak és a gyerekeknek egész éves munkáját. Köszönöm a lelkesedéseket, kitartásukat, odaadásukat. Azt kívánom, hogy kellemesen tudják eltölteni a megérdemelt nyári pihenést.

Végül Isten áldását kérem iskolánk minden alkalmazottjára, tanulóinkra és mindazokra, akik szívükön viselik iskolánk sorsát!

Áldás, békesség, Istennek dicsőség!

Rokosz Zsigmond gondnok

TRIANONI MEGEMLÉKEZÉS KÖMLŐDÖN

Szemeti Ferenc nagytiszteletű református lelkipásztor úr kezdte meg az alkalmat, ami a Kömlődi református templom és a parókia közötti emlékműnél került megrendezésre 2016. június 04-én, szombaton 16:32-kor. Mivel 1920-ban Budapesti idő szerint ekkor írták alá a békeszerződést (magyar forrásokban gyakran békediktátum, illetve kényszerszerződés, békeparancs) a franciaországi Versailles-hoz tartozó Nagy-Trianon-kastélyban. Az első világháborúban győztes antant-hatalmak elsődleges célja Németország és a háborúban vele szövetséges országok alapvető meggyengítése volt, ezen felül céljuk volt a jelentős háborús jóvátétel követelése, valamint a soknemzetiségű nagyhatalmak egységének megtörése is, mint amilyen az Osztrák-Magyar Monarchia vagy az Oszmán Birodalom volt. Molnár Szabolcs református kántor zenei kísérettel énekelt három, első világháború korabeli katonai dalt, amelyben a harcok ellenére egyáltalán

nem érződött szomorúság, se panasz. Molnár Bogáth Edit visszaemlékezéseket olvasott fel a doberdói csatában készült háborús katonai naplóból. A doberdói csata az első világháború egyik legvéresebb csatája volt, melyet 1916 augusztusában vívott meg az

olasz haderő az osztrák-magyar hadsereg főként magyar és szlovén nemzetiségű egységével. A csata, mely a hatodik isonzói csata része volt, a Karszt-fennsík legnyugatibb szélén lévő Doberdó-fennsíkon zajlott. Az olaszok, miután meghódították a Monfalcone és Ronchi körüli síkvidéket, megpróbálták áthatolni a fennsíkon, hogy megszerezzék a Trieszt és Gorizia közötti főút ellenőrzését. Súlyos küzdelmek és hatalmas áldozatok árán sikerült elérni céljukat. Az osztrák-magyar erők visszavonultak, Gorizia az olaszok kezére került, de Triesztet nem sikerült elérniük, hanem meg kellett állniuk Duinótól északnyugatra.

Az esemény zárásaként a résztvevők szerény száma egy szál virágot helyezett el az emlékműnél.

https://hu.wikipedia.org/wiki/Doberd%C3%B3i_csata

https://hu.wikipedia.org/wiki/Trianon_i_b%C3%A9keszerz%C5%91d%C3%A9s

TÓ ÉS A DÉLIBÁB REMÉNYSÉG ÉS AZ EGYHÁZ SZOLGÁLATA

"Tóvá lesz a délibáb, és víz fakad a szomjú földön" (Ézsaiás 35,7a) Ez a szép, de súlyos, talányos, tömény összetett mondat volt a balatonfüredi REND szombat esti istentiszteletének alapigéje, amelyen Köntös László egyházkerületi főjegyző szolgált.

Alapigénk egy olyan metafora, amely a tó és délibáb, valamint a pusztaság és a víz képeinek a segítségével arról szól, hogy végül semmi sem az, aminek elsőre látszik. Van itt valami kettősség, ami az embert csapdába ejtheti. Amit az ember végső valóságnak lát, az csak látszat, s amit látszatnak vél, az a legteljesebb valóság. A magát felvilágosultnak gondoló ember a természet-tudomány által teljesen megismerhetőnek gondolja a valóságot, Istent pedig délibábnak, illúzióknak véli.

És emiatt a menny számára látszat, és a földre, a pusztára úgy tekint, mint végső valóságra. Balga módon nem számol azzal, hogy a valóság végső alapja Isten. Nélküle tényleg csak pusztaság van. De van kijelentés, az Ige testté lett, Általa, benne megismerhető a végső realitás.

Ézsaiás azt üzeni, hogy az életemet, a földi lételemet, csak Isten jelenvalóságában láthatom. Abban, hogy a pusztaságban, ebben a halálra ítélt emberi sorsban megjelent az Isten országa. Ez a végső valóság. Csak innen láthatom igazán helyesen azt a valóságot, amelyben élek. Feladatunk, hogy egy olyan korszakban, amikor a keresztyénység hitét a többség illúzióknak tartja, ki kell állnunk, és el kell mondanunk, hogy mi a valóság. Tanúskodnunk kell, és meg kell állnunk a hitben. Hirdetnünk kell, hogy Isten által, de csakis általa, és nem az embertől, nem tőlünk - a tó délibábbá válik, a szomjú földön víz fakad.

Jó volt ezt a drága üzenetet a gyülekezet közösségében együtt végighallgatni, egymás hite által épülni, és erőt meríteni a sokszor valóban pusztaságnak látott hétköznapihoz.

Sisakné Páll Klára
www.refdunantul.hu

Hogyan kapcsolódik össze a reménység és az egyház szolgálata? Mi az a reménységből fakadó szolgálat. Főtiszteletű Steinbach József, a Dunántúli Református Egyházkerület püspöke erre a kérdésre keresett választ előadásában.

Az alap a találkozó vezérgéjét tartalmazó szentírási rész volt, Ézsaiás könyve harmincötödik fejezete a kiindulási pont, a konkrét történelmi helyzetet, amiben a próféta és népe élt. Az asszír fenyegetettséggel szemben Ézsaiás határozottan üzen a kortársaink, de nekünk, ma élő hívőknek: **Isten népének nincs szüksége taktikázásra, egy lehetőség van, bízni az élő Istenben, erejét megfeszítve kérni Isten erejét.**

Szükségünk van, okunk van a reménységre

A dunántúli püspöke először a reménység fogalmát járta körbe. Reménységre szükség van, hiszen a Jézus Krisztus nélküli világ sívár, mint a pusztaság, a sivatag, Isten nélkül tele van szenvedéssel, úttalan, veszélyes. Az Isten követőinek válasza nem lehet az, ami a világot, hanem öntözni kell az emberi élet pusztaságát. Az átmenetileg segítséget adó emberi jószándék, humanizmus, szeretet helyett a reménység felé kell fordulnunk. **Szükségünk van a reménységre és van okunk a reménységre. Az élő Isten nem hagyott minket a pusztaságban.**

A reménység nem elméleti, teológiai tétel, hanem világot virágoztató jelenlét és áldás – hangsúlyozta Steinbach József. Van biztos irányunk, vannak örökkévaló értékeink, Isten gyógyít, nem csak a testi, de a lelki, a mentális betegségekből is. Van okunk a reménységre: a jövőt jelenti a Krisztusban kapott üdvösség, az örök élet és ez megjelenik már itt, a földi életünkben is. Ez adja a reménység tágasságát: hogy van időnk lassítani, csendesedni, a másikhoz hátrahátrálni, a másiknak megbocsátani. A reménység valóság, Isten konkrét hatása jövőnkre és a jelenünkre.

Szolgálat ott, ahová Isten helyezett
Ezután püspök úr a szolgálatra vo-

natkozó konkrétumokat fogalmazta meg.

A reménységből fakadó szolgálat része kell, hogy legyen a **rendszeres kegyesség**, a csendesség. Ilyenkor kapjuk a „töltést” Istentől a szolgálatra. A belső szoba csendje ez, ami a gyülekezeti közösségekben kezdődik.

A második konkrétum a **hálaadás: észrevenni azt, ami van, ami jó**. Hálát adni a panaszkodás helyett, ez az Isten népének feladata, a problémákat pedig építőleg, őszintén kell megbeszélni.

A harmadik konkrétum a **megújulás kifejezésének újragondolása**, újraértelmezése, előbb, tisztább kegyességgel. Az egyház megújítása nem lehet önmegvalósítás.

Isten közvetlenül ránk bízottakat kéri számon, amíg nincs rend körülöttünk, addig nem lehet tovább lépni. Bátran számot kell adni a bennünk lévő reménységről.

Konkrét feladat, hogy megfogjuk egymás kezét, hogy az Isten népének tagjai egymást szeretve, egymást bátorítva, egymásnak megbocsátva lépjenek elő. A „kirakat-ökumenének” vége van, együtt szolgálva kell megjelenítenünk Jézus Krisztus ügyét.

Felvirágoztatni a pusztaságot

A világ várja a válaszukat – zárta az előadást Steinbach József – és csak egyetlen válaszuk lehet: a pusztaság felvirágoztatása! Örüljünk egymásnak, ebben a szolgálatban

Bella Péter
www.refdunantul.hu

